

בעניין:

1. קונבר, ת"ז
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר מס' 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או נאסר עודה (מ"ר 68398) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או אהרון מיילס קורמן (מ"ר 78484)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העוררות

- נ ג ד -

1. שר הפנים
2. רשות האוכלוסין וההגירה

באמצעות פרקליטי הלשכה המשפטית
רח' בית הדפוס 22, ירושלים
טל: 074-7083931; פקס: 074-9959058

המשיבים

ערר

בית הדין הנכבד מתבקש בזאת להתערב בהחלטה – חוזרת – ופסולה שניתנה על ידי המשיבים ושעניינה ביטול רישיון ישיבת הקבע בו מחזיקה העוררת 1 למעלה משלושה עשורים. כפי שיובהר בגוף כתב הערר, ההחלטה הנקמנית הנתקפת בערר זה פסולה מן היסוד, בין השאר בשל העובדה כי היא מתעלמת בבטות מהוראות הדין, כמו גם מהוראותיו של בית דין נכבד זה בפסק דינו בערר (י-ס) 17-1398 שהתנהל אף הוא בעניינה של העוררת 1, ועל כן אינה יכולה לעמוד.

ואולם אנכי מלאתי כח את רוח ה' ומשפט וגבורה להגיד ליעקב פשעו ולישראל חטאתו. שמעו נא זאת ראשי בית יעקב וקציני בית ישראל המתעבים משפט ואת כל הישרה יעקשו. בנה ציון בדמים וירושלם בעולה (ספר מיכה פרק ג' פסוקים ח-י).

החלק העובדתי

הצדדים

1. **העוררת 1** (להלן: העוררת וביחד עם העוררת 2: **העוררות**) ילידת שנת 1954 ותושבת הגדה המערבית במקור, מתגוררת מזה שנים רבות בישראל ומצויה כיום בעשור השביעי לחייה. עוד יצוין, כי העוררת 1 הינה רעיה, אם וסבתא לנכדים רבים, כולם תושבי קבע בישראל והיא עצמה מחזיקה ברישיון לישיבת קבע למעלה משלושה עשורים.

2. **העוררת 2** היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לסייע, בין השאר, לתושבי ירושלים המזרחית ובני משפחותיהם אשר נפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעוררת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.
3. **המשיב 1** (להלן: **המשיב** או **שר הפנים**) הוא השר אשר החלטתו לביטול רישיון הקבע בישראל של העוררת לפי סעיף 11(א)(2) לחוק הכניסה לישראל נתקפת בערר זה.
4. **המשיבה 2** הינה רשות האוכלוסין וההגירה, זרועו המבצעת של המשיב אשר מנהלת את ההליך המינהלי הפסול שכנגדו מוגש ערר זה.

רקע עובדתי ומיצוי הליכים

5. העוררת נולדה למשפחה מוסלמית מסורתית בשנת 1954. בהיותה ילדה בת 13 הושאה על ידי בני משפחתה לבעלה הראשון, חסין, תושב הגדה המערבית. בשנת 1980 גורשה העוררת על ידי בעלה דאז **ובשנת 1981** נישאה למר אלקנבר, תושב קבע בישראל.
6. יודגש כבר עתה כי אין חולק על כך כי במועד נישואיה של העוררת לבן זוגה הנוכחי, היה האחרון נשוי לאשה נוספת, לה נישא בשנת 1956.
7. ביום **24.3.1987**, **כלומר שש שנים לאחר נישואי העוררת עם בן זוגה**, התגרש מר אלקנבר מאשתו הראשונה והעוררת הפכה לאשתו היחידה.
8. ביום **2.8.1987**, **כלומר, שישה חודשים לאחר גירושיו מאשתו הראשונה**, הגיש בעלה של העוררת בקשה לאיחוד משפחות עבודה. בקשה זו אושרה בהתאם לרישומי המשיבים למעלה משנה לאחר מכן, ביום **25.10.1988**. בעקבות אישור הבקשה קיבלה העוררת רישיון לישיבת קבע בישראל, בו החזיקה עד לשנת 2017, **כלומר שלושה עשורים בקירוב**.
9. ביום **8.1.2017**, ביצע אחד משמונת ילדיה של העוררת, פאדי קונבר, פיגוע בשכונת ארמון הנציב שבירושלים בו נהרגו ארבעה חיילים.
10. **מיד למחרת היום, ה-9.1.2017**, הזדרז המשיב – שמשרדו כידוע אינו אמון על ביטחון תושבי ישראל ואזרחיה אלא על נושאים אחרים – ופתח בהליך בזק כנגד בני משפחת המפגע, וקיים דיון שאליו זומנו גורמי הביטחון. מטרת הדיון והצעדים שננקטו בעקבותיו, כפי שהבהיר המשיב עצמו בראיונות רבים שהעניק לכלי התקשורת בימים שלאחר הפיגוע, הייתה יצירת הרתעה – ולעמדת העוררות אף נקמה.
11. כך למשל ביום 10.1.2017 – עוד בטרם נמסרה לבני משפחת קונבר ההודעה על כוונה לשלול את מעמדם ועל זימונם לשימוע – הוציאה לשכת המשיב 1 (ברק סרי, יועץ התקשורת של המשיב 1), הודעה לתקשורת ובה גם ציטוט מדבריו של המשיב 1:

שר הפנים, אריה זרעי, אמר בעקבות החלטתו: "מדובר בהחלטה שמסמנת עידן חדש נגד הטרור ונגד מחבלים בעלי מעמד שניצלו את מעמדם לביצוע פיגועים קשים נגד

אזרחים. מעתה תהיה אפס סובלנות כלפי מי שמעורב
בפיגועים נגד ישראל וכלפי בני משפחתו. מעתה יידע כל
מי שזומם, מתכנן או שוקל לבצע פיגוע כי בני משפחתו
ישלמו מחיר כבד על מעשהו. ההשלכות יהיו קשות
ומרחיקות לכת, כמו בהחלטה שקיבלתי לגבי אמן ובני
משפחתו של המחבל שביצע את הפיגוע בארמון הנציב
בירושלים".

(ההדגשה הוספה, ב.א.).

העתק הודעת יועץ התקשורת, מצורף ומסומן ע/1.

12. בראיון שנערך עם המשיב ברדיו ביום 11.1.2017 הוא הבהיר למעשה באופן מפורש כי הוא פוגע
בבני המשפחה, ובכללם בעוררת, אך ורק בשל מעשה בן משפחתם.

... צעירים שאמרו, רגע רגע בואנה בעל הבית השתגע הוא
מתחיל לשלול אזרחויות. חבר'ה אם אני אצליח למנוע
פיגועים ולהציל חיים של ילדים שלנו אני מוכן לקבל כל
יום מאמר מערכת בעיתון הארץ

וכן:

עכשיו הם יבינו. אתה יודע מה שיש פה, תדע לך שאתה
עושה כזה מעשה אתה לוקח לך לבני משפחה שלך,
לאמא שלך, לאחים שלך. זה ביטוח לאומי, זה רישיון
נהיגה, זה אישור עבודה בארץ. זה הרבה מאוד דברים.
אנשים יחשבו פעמיים.

מצ"ב קישור לראיון שנערך עם המשיב:

<https://soundcloud.com/glz-radio/2rmnapoiupgp>

13. שוב ביום 10.1.2019, **יומיים לאחר הפיגוע ויום לאחר הישיבה אצל המשיב** שצויינה לעיל,
שלחו המשיבים הודעות לבני משפחתו המורחבת של המפגע, ובכללם לילדים צעירים מאוד
ולאמו של המפגע, לפיהן המשיב שוקל להרחיקם מישראל בשל הפיגוע שביצע בן משפחתם,
ושלהם לא הייתה כל נגיעה אליו או ידיעה לגביו.

14. על אף שהדברים ידועים זה מכבר חשוב לשוב ולהזכיר, כי בהודעה שנשלחה לעוררת, המשיבים
אף אינם מנסים להסתיר את פסלות התנהלותם והם הודיעו לה כי שלילת רישיון ישיבת הקבע
שלה נשקלת מטעם שונה לחלוטין מהטעם העומד בבסיס שליחת ההודעה אליה – הפיגוע.
ההודעה פותחת בפיסקה:

בעקבות הפיגוע הקשה שבוצע שלשום בשכונת ארמון
הנציב בירושלים, אשר בו נרצחו 4 אזרחים ישראלים,
התקיים דיון אצל שר הפנים עם גורמי הביטחון.

כאשר לאחר מכן רק מכן מוסיפים המשיבים ומפרטים :

בדיון הוצגו נתונים מתיקך ברשות האוכלוסין, ולפיהם
עולה כי קיבלת מעמדך מכח נישואין לתושב ישראלי,
כאשר על אף שהוצהר כי אין מדובר בנישואי ביגמיה,
בפועל התקיימה מערכת נישואין ביגמית.

15. העוררות ישובו ויצינו כי מדובר בהודעה שנשלחה לעוררת כ-30 שנה לאחר שקיבלה רישיון
לישיבת קבע, יממה לאחר הדיון שכינס המשיב ויומיים ממועד הפיגוע.

16. סיכומם של דברים עד כה. העוררת נישאה בנישואי ביגמיה לבן זוגה הנוכחי בשנת 1981,
בשנת 1987, שש שנים לאחר נישואי העוררת, התגרש בן זוגה מאשתו הראשונה, חצי שנה
לאחר מכן הגיש בן זוגה של העוררת בקשה לאיחוד משפחות עבורה שאושרה בשנת 1988 –
כשנה לאחר הגשת הבקשה. לאחר 30 שנה בקירוב בהן החזיקה העוררת ברישיון לישיבת
קבע ובשל פיגוע שביצע בנה – מעשה שלא הייתה לעוררת כל ידיעה בעניינו או נגיעה אליו –
החליט המשיב לפתוח בהליך בזק כנגדה.

17. התנהלותם הפסולה של המשיבים שפתחו במסע נקמה כנגד משפחת העוררת, המשיכה בזימונה
של העוררת לשימוע בזק בלשכתה. בעקבות תלונה דחופה שהגישו העוררות ליועץ המשפטי
לממשלה סביב התנהלותם הפסולה של המשיבים והפגיעה בזכותה של העוררת להליך הוגן,
נקבע מועד חדש לשימוע ליום 18.1.2017.

העתק מהתלונה ליועץ המשפטי לממשלה מצורף ומסומן ע/2.

18. עוד יודגש כי בשיחה טלפונית יזומה מיום 10.1.2017 שערך הח"מ עם מנהלת לשכת המשיבים
בירושלים המזרחית – הלשכה אליה זומנה העוררת לצורך קיום השימוע – על מנת לעמוד על
פשר הטענה התמוהה לביגמיה, סירבה מנהלת הלשכה להבהיר מהי התשתית הראייתית לטענת
הביגמיה וציינה כי מסמכים יוצגו במועד השימוע. בקשה בכתב ששלחו העוררות ללשכת
המשיבה הנ"ל לקבלת המידע העומד בבסיס ההודעה לעוררת ובכלל זה מועד הגשת הבקשה
לאיחוד משפחות, מועד אישורה וכן כל מסמך נוסף הנוגע לטענת הביגמיה, לא זכתה לכל מענה.

העתק ממכתב הבקשה לקבלת מסמכים, מצורף ומסומן ע/3.

19. ביום 18.1.2017 נערך לעוררת השימוע בלשכת המשיבה 2. במועד השימוע ולצד טענות שבעל
פה, הגישו העוררות למשיבים גם טיעונים בכתב. יצוין, כי במסגרת הטיעונים בכתב ובעל פה
שהציגו העוררות למשיבים, הן העלו טענות כבדות משקל כנגד ההודעה בדבר הכוונה לשלול
מהעוררת את מעמדה, ואף הפריכו את הטענות בדבר הכזב הנטען סביב נישואי הביגמיה
וקבלת רישיון הקבע.

20. למרות האמור התקבלה ביום 25.1.2017 אצל העוררת 2 החלטת המשיבים (להלן: **ההחלטה
הראשונה**). בהחלטה נטען כי במסגרת השימוע שנערך לעוררת לא הופרכו הטענות שהועלו
כנגדה בהודעה על הכוונה לשלול את מעמדה. לאור זאת הודיעו המשיבים לעוררות, כי החליטו
לבטל את רישיון ישיבת הקבע של העוררת.

העתק מההחלטה הראשונה בעניינה של העוררת, מצ"ב ומסומן ע/4.

21. נוכח התנהלותם של המשיבים מול העוררת ויתר בני משפחתה במסגרת הליך הבזק בו פתחו וחששם כי המשיבים ימשיכו בהתנהלותם הפסולה, הגישו העוררות כבר למחרת היום לבית הדין הנכבד כתב ערר דחוף ובקשה לצו ארעי בעניינם של העוררת ובני משפחתה וזמן קצר לאחר מכן הרחיבו את טיעוניהם בעניין.

העתקים מכתב הערר ומהרחבת הטענות שקיבלו את המספר ערר (י-ם) 1398-17, ללא נספחים, מצ"ב ומסומנים ע/5.

22. ביום 11.3.2018 התקיים דיון בעניינה של העוררת בפני בית דין נכבד זה. דא עקא, המשיבים לא התייצבו לדיון בשל שביתה שנערכה בלשכתם המשפטית. בית הדין הנכבד סבר ששביתה אינה עילה לדחיית הדיון, קיים אותו כהלכתו, כשבסופו ניתן פסק דין.

23. בפסק הדין נקבע כי לנוכח טענות העוררים סביב הכשלים שנפלו בהליך שניהלו המשיבים נגד העוררת, עניינה יושב לשולחן המשיבים והחלטה חדשה תינתן תוך 75 יום. עוד נקבע כי בהחלטה החדשה שתינתן בעניינה של העוררת:

כן תתייחס המשיבה לטענת ב"כ העוררת לפיה לא צורפה כל ראיה או תיעוד לתשואול שלטענת המשיבה נערך על ידי נציגה עת הגיע לביתה של העוררת על מנת למסור החלטתה לעוררת...

ואולם ככל שיש תיעוד על כך על המשיבה להציגה לפני ב"כ העוררת וליתן כמובן אפשרות בידם האפשרות להתייחס לכך טרם מתן החלטה.

(ההדגשות הוספו, ב.א.).

העתק מפסק הדין בערר (י-ם) 1398-17 מצ"ב ומסומן ע/6.

ההליך הנוכחי כנגד העוררת

24. ביום 9.7.2018 שבו המשיבים ופתחו בהליך חדש כנגד העוררת וערכו לה שימוע בלשכתם שבירושלים המזרחית. חשוב לציין כי לאורך שני ההליכים, העוררות הדפו בתוקף את טענת המשיבים כנגדם כי רישיון הישיבה שניתן לעוררת, התקבל על בסיס טענות כזב. טענותיה של העוררת ובן זוגה, שתוחקרו בנפרד, אף עלו בקנה אחד עם גרסת שאר בני המשפחה, שהמשיבים פתחו כנגדם בהליכים פסולים להרחקתם מישראל, כאשר אף להם נערך שימוע נפרד בלשכת המשיבה שבנדון. בני משפחתה של העוררת הבהירו כולם במסגרות השימועים הנפרדים שנערכו להם, היכן מתגוררת העוררת, היכן מתגוררת גרושתו של אביהם וצרתה של העוררת בעבר. על פי הנתונים שמסרו כלל בני המשפחה למשיבה, איש איש בנפרד ובלשונו שלו, בן זוגה של העוררת התגרש מאשתו הראשונה גירושי אמת בשנת 1987 והעוררת וצרתה לשעבר אף מתגוררות בריחוק האחת מהשנייה.

25. דא עקא, בניגוד להליך הבזק הקודם בו פתחו המשיבים כנגד העוררת הפעם התמהמהה המשיבה למעלה משנה במתן החלטה בבקשה. נוכח התנהלות המשיבה נאלצו העוררות להגיש ערר לבית נכבד זה שמספרו ערר (י-ם) 2311-19.

העתק ערר (י-ם) 2311-19 ללא נספחים מצ"ב ומסומן ע/7.

26. ביום 10.9.2019, שנה וחודשיים ממועד פתיחת ההליך הנוכחי, תוך התעלמות בוטה מהוראות פסק הדין למשיבים במסגרת ערר (י-ם) 1398-17 הודיעה המשיבה על מתן החלטה בעניינה של העוררת (להלן: **ההחלטה החדשה**), היא ההחלטה הנתקפת בערר דכאן. לאור מתן ההחלטה החדשה הסכימו העוררות למחיקת ערר (י-ם) 2311-19 וביקשו מבית הדין הנכבד כי צווי ההגנה שניתנו לעוררת מאז פתיחת ההליכים כנגדה ימשיכו לעמוד בתוקפם על מנת לאפשר להן להגיש הליך חדש כנגד ההחלטה באופן סדור, ללא שהעוררת תצטרך לחשוש להרחקתה מביתה בטרם היה סיפק בידה להגיש הליך חדש כדבעי.

ההחלטה החדשה

27. בהחלטה החדשה שצורפה להודעת המשיבה ולבקשתה למחיקת ההליך חוזרים המשיבים על המועדים הכרונולוגיים בהם נישאה העוררת, גורשה צרתה, הוגשה ואושרה הבקשה לאיחוד משפחות בעניינה, כשמיד לאחר מכן יש קפיצה כרונולוגית בהחלטה למועד בו ביצע בנה של העוררת את הפיגוע בארמון הנציב, סעי' 1-7 להחלטה החדשה.

28. לאחר מכן סוקרת ההחלטה החדשה את הדיון אצל המשיב שצוין לעיל ושבו נקבע כי העוררת כוזבה בעניין נישואיה לשם קבלת מעמדה בישראל. בסעי' 9 מציינת ההחלטה הצהרה של פקיד הלשכה בירושלים המזרחית שמסר את ההחלטה לעוררת ועל פיה מסרה, לטענתו, צרתה לשעבר של העוררת כי היא עדיין נשואה לבן זוגה ומתגוררת באותו הבית עם העוררת, סעי' 8-9 להחלטה.

29. בסעי' 10-12 סוקרים המשיבים את ההליכים שניהלו כנגד העוררת, הן באשר למועדי הנישואים והגירושים והן לגבי נסיעות שנערכו על ידי העוררת וצרתה לחו"ל באותם מועדים.

30. בסעי' 13 להחלטה, הוא הסעיף העיקרי בהחלטה, קובעים המשיבים כי:

לאור כל הנתונים בתיק, לא השתכנענו מהאמור בראיונות שנערכו לכם. מאחר ומר קונבר-בעלך התגרש מאשתו הראשונה, באופן פיקטיבי, למראית עין, וביום 2/8/87 הגיש בקשה לאחמ"ש עבורך, ואשר בעקבותיה קיבלת רישיון לישיבת קבע בישראל, החלטתי לבטל את רישיון ישיבת הקבע שברשותך.

החלטת הרשות לפיה נשקלת אפשרות לבטל את רישיוןך בישראל נמסרה לך בביתך על ידי נציג הרשות ובאותו מועד, שנים לאחר הגירושין הנטענים, נכחה אשתו הראשונה של , , באותו בית ובאותו מועד. שנים לאחר הגירושין הנטענים, נכחו אשתו הראשונה של

, באותו בית ותושאלה על ידי נציג הרשות ומסרה כי היא
נשואה ל ומתגוררת באותו הבית יחד עם הנדון...

... לרשות האוכלוסין הסמכות לבטל מעמד שהושג
במרמה, גם אם חלפו מספר שנים עד שנתגלו העובדות
לאשורן ומשהתברר כי הבקשה התבססה על פרטים
כוזבים והמעמד הושג עקב העלמת עובדות ויצירת מצג
שווא (גירושין מאישה ראשונה ונישואין לאישה נוספת)
גם מהראיונות שנערכו לך ולבעלך לא השתכנענו אחרת.

לאור הראיונות והנתונים בתיק, ומאחר שרישומך
במרשם האוכלוסין הישראלי בשנת 1988 נעשה על סמך
נתונים כוזבים כאשר בעלך היה נשוי לאשה אחרת,
ושהית במשך שנים ברישיון לישיבת קבע בישראל, אשר
הוענק לך במרמה ובהצגת מצג שווא למדינת ישראל,
החלטתי לבטל את רישיון ישיבת הקבע שברשותך.

העתק מההחלטה החדשה, מצ"ב ומסומן ע/8.

31. בעקבות האמור, ניתן פסק דין בבית דין נכבד זה, במסגרתו נמחק ההליך, נפסקו הוצאות
לטובת העוררות וניתן לעוררת צו הגנה ל-30 יום על מנת לאפשר לעוררות לשוב ולתקוף את
ההחלטה החדשה שניתנה בעניינה בבית הדין.

העתק מפסק הדין בערר (י-ס) 19-2311 מצ"ב ומסומן ע/9.

הטיעון המשפטי

32. להלן יטענו העוררות כי החלטת המשיבה, כקודמתה, היא החלטה שהורתה ולידתה בחטא והיא
ניתנה בסתירה לעקרון ההגינות ותום הלב שהמשיבים מחויבים להם. עוד יטענו העוררות כי
ההחלטה מהווה הפרה בוטה של הוראות מפורשות שניתנו על ידי בית הדין הנכבד למשיבים
בפסק דינו בערר 17-1398. עוד יוסיפו העוררות ויטענו כי לאור הטענות הלא מגובות שמעלים
המשיבים כנגד העוררת מחד, וכאשר מאידך מדובר בהחלטה המבקשת לפגוע בזכויות יסוד
מהותיות שלושה עשורים תמימים לאחר שניתן למשיבה רישון ישיבת הקבע שלה בישראל, הרי
שלפנינו החלטה פסולה, בלתי סבירה ובלתי מידתית שאינה יכולה לעמוד, ומכאן שעל בית הדין
הנכבד להתערב בה ולבטלה. נפנה לדברים כסדרם.

החלטה שהורתה ולידתה בחטא

33. התנהלותם של המשיבים מיד לאחר מועד הפיגוע, מעידה כאלף עדים על השיקולים הזרים
העומדים בבסיס ההחלטה החדשה כמו בזו שקדמה לה. ראשית, מעיד על העניין הליך הבזק בו
פתח המשיב כנגד בני משפחת המפגע. כך למשל, כאשר כינס המשיב מיד למחרת הפיגוע דיון
לבחינת האפשרות לפגוע בבני משפחת המפגע, הגם שהיה ברור עוד אז, כי לבני המשפחה אין,
ולא הייתה, כל ידיעה או נגיעה למעשה שביצע בן משפחתם יום קודם לכן.

34. עירובם של שיקולים זרים אלו התחדד שבעתיים כאשר במסגרת הליכים קודמים שניהל המשיב כנגד משפחת העוררים הוא שב בו לפתע תוך כדי ההליך המשפטי מהטענות הביטחוניות שהעלה כנגד בני משפחת המפגע בראשית דרכו הפסולה. ברם, אף בשלב זה, כאשר ברור היה דלית מאן דפליג כי בני המשפחה חפים מפשע, החליט המשיב שלא להניח להם ושינה את טיעונו תוך כדי הליך כאחרון העוררים, לצורך ב"הרתעת הרבים".

35. חשוב לציין, כי המשיב אף לא טרח כלל ועיקר להקפיד ולהסתיר את מניעיו הפסולים העומדים בבסיס התנהלותו בעניינה של העוררת ובני משפחתה. כך למשל, במסגרת ראיונות שהעניק בימים שלאחר הפיגוע לכל המעוניין מעל כל גבעה ותחת כל עץ רענן. תחת שינהג באופן שקול ומאופק כמצופה משר בממשלת ישראל וינמך את הלהבות שהתפשטו בתקופה המתוחה ששררה בארץ לאחר הפיגוע, בחר המשיב להלהיט וללבות את היצרים והבהיר לכל כי פתח בהליכים כנגד המשפחה, תוך כדי שמדבריו עולה בברור כי בבסיס ההליכים כולם תחושות נקם, והרצון להעניש קולקטיבית את בני משפחתו המורחבת של המפגע ובכללם את אם המשפחה וילדים קטנים – ור' לעיל ציטוטים מתוך ראיונות שהעניק מיד לאחר הפיגוע: **צעירים שאמרו, רגע רגע בואנה בעל הבית השתגע, וכן: עכשיו הם יבינו. אתה יודע מה שיש פה, תדע לך שאתה עושה כזה מעשה אתה לוקח לך לבני משפחה שלך, לאמא שלך.**

36. זאת ועוד. אף ניהול הליך הבזק כשלעצמו מעיד על התנהלותו הפסולה של המשיב והשיקולים שעמדו בבסיס ההליכים בהם פתח ובבסיס ההחלטה הנתקפת.

37. כאמור, למחרת הפיגוע יזם המשיב ישיבה במסגרתה החליט על פתיחת ההליכים כנגד בני המשפחה. למחרת הישיבה שקיים ויומיים לאחר מועד הפיגוע, דאג המשיב באופן חריג כי ההודעות בדבר ההליכים בהם פתח, יימסרו לבני המשפחה באופן אישי ביתם. וכאילו לא די בכל אלו על מנת להמחיש כי ההליכים בהם פתח המשיב נגועים בשיקולים ומניעים זרים מיסודם, הגדיל המשיב לעשות וניסה למנוע מבני משפחת המפגע ובכללם העוררת, ברגל גסה ובניגוד לדיון, את האפשרות להיאבק באופן הוגן בהליכים שנפתחו כנגדם. רק תלונה ליועץ המשפטי לממשלה הביאה לתיקון המעוות, אולם התנהלות המשיב כשלעצמה בענייני העוררת הינה בבחינת מעוות לא יוכל לתקון.

38. בעניינה של העוררת, שמלכתחילה לא נטענת כנגדה כל טענה ביטחונית, הגדיל המשיב לעשות אף יותר. עיון קל בלשון ההודעות וההחלטות שניתנו בעניינה שב ומעיד עד כמה פסולים מניעי המשיבים ומצביע על השימוש הפסול שעשה המשיב בענייניו של בנה על מנת להרחיקה מישראל.

39. לשון של ההודעה וההחלטה זועקות עד כדי כך שברי לכל בר בי רב דחד יומא כי המשיב עירב מין בשאינו מינו. במסגרת ההודעה וההחלטה ששלחו לעוררת, מבצעים המשיבים קפיצה לוגית קלילה, כאשר הם פותחים בסקירת נישואיה וקבלת רישיון הישיבה לידה, ובאורח פלאי ולא הגיוני הם קופצים לענייניו של בנה. זאת, כאשר ברי שבין מעשהו לבין הטענה הלכאורית והמופרכת המוטחת באמו, חוצצים שלושה עשורים תמימים ואין בין עניינה לענייניו דבר וחצי דבר.

40. מעבר לעובדה שמדובר בטענה מופרכת בעליל, שכלל בני המשפחה שבהם מתעמרים המשיבים קרוב לשלוש שנים, נשאלו בעניינה בנפרד והשיבו עליה דבר דבור על אופניו, איש איש בלשונו

ובסגנונו, מדובר בטענה המועלית לאחר שלושה עשורים תמימים שבהם שוהה העוררת כדין בישראל. בנוסף ברור כי לצורך שלילת רישיון לישיבת קבע ולפגיעה אנושה בזכויות יסוד כה מהותיות חובה על המשיבים להתבסס על תשתית ראייתית מוצקה במיוחד. תשתית כגון דא ואף כזו הקרובה אליה לא הוצגה על ידי המשיבים עד למועד כתיבת שורות אלו. לא לעוררים ואף לא לבית הדין הנכבד. לא זו בלבד שלא הוצגה תשתית ראייתית מוצקה לטענה המופרכת אלא שהמשיבים לא טרחו להציג בעניין כל תימוכין, ואף לא בסיסיים. כפי שיפורט בהמשך, עד למועד כתיבת שורות אלו לא טרחו המשיבים להציג לעוררות אף את המעט שנדרשו להציג להן עובר לעריכת השימוע שנערך לעוררת, בהתאם לפסק דינו של בית הדין הנכבד בערר (י-ם) 1398/17.

41. על השיקולים הפסולים העומדים בבסיס ההחלטה מעיד עניין נוסף.

42. כאמור בהחלטה – כמו גם בהודעות על הפתיחה בהלכים כנגד העוררת ובהחלטה הראשונה שקדמה לה – הקביעה כי העוררת כזוהי בבקשתה לקבלת רישיון לישיבה בישראל באשר לנישואי הביגמיה של בן זוגה לכאורה, **כבר נקבעה בדיון שקיים המשיב למחרת הפיגוע ביום 9.1.2017**. ברם, כלל הנימוקים שעליהם מתבססת קביעה זו מיום 9.1.2017, נובעים כולם על פי ההחלטה ממה שהתרחש לטענת המשיבים רק למחרת היום במועד מסירת ההודעות לעוררת ולבני משפחתה. על כן, כלל לא יתכן שההחלטה התבססה על טענת הביגמיה.

43. לישנא אחרינא: המשיב, שפעל באופן פסול מעיקרא, הזדרז ורתם בלי משים את העגלה לפני הסוסים וסימן מראש מטרה ממניעים פסולים של ענישה ונקמה ורק לאחר שקבע את שקבע, פתח במסע – שלא צלח – בחיפוש אחר נימוקים שיצדיקו ויכשירו את התנהלותו הפסולה.

החלטה הנגועה בשיקולים זרים

44. הנה כי כן, לעמדת העוררות אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי העוררת נעשת על ידי המשיבים באופן פסול מן היסוד, בגין מעשיו של אחר. עניין זה עולה כאמור, מלשון ההודעה, מלשון ההחלטה החדשה והראשונה, מראיונות ופרסומים של המשיבים בכלי התקשורת השונים לאחר הפיגוע ואף מסדר השתלשלות האירועים כאמור. מהפרסומים עולה, כי הצעדים שננקטו כנגד העוררת ובני משפחתה הינם צעדים שמטרתם נקמנות וענישה ולחלופין הרתעת מפגעים פוטנציאליים, בבחינת למען יראו וייראו.

45. התנהלותם של המשיבים בעניינה של העוררת מתחילת ההליכים ועד למועד כתיבת שורות אלו, מעידה על טענת העוררות. לא התופעה הפסולה של הביגמיה ואף לא הצורך להרתיע מפני מסירת פרטים כוזבים הם שעמדו ביסוד ההחלטה. הטענות הלכאוריות בדבר הצהרות כזב סביב נישואי ביגמיה משנות השמונים, טענות שהעוררות כופרות בהן מראשית ההליכים בהם פתחו המשיבים, אף אינן מופיעות כלל ועיקר בפרסומים בכלי התקשורת ולא בכדי. השיקול המרכזי שעמד בבסיס ההחלטה מעיקרא הוא הפיגוע שביצע בנה של העוררת, אשר אין מחלוקת כי לה עצמה לא הייתה כל נגיעה אליו או ידיעה אודותיו. הראיונות של המשיב והפרסומים בתקשורת כמו גם לשון ההודעה וההחלטות בעניינה של העוררת, מעידים כולם על כך כי השיקולים שהנחו את המשיב בעת שקיבל את ההחלטה לפעול כנגד העוררת הינם שיקולים של נקמה, ענישה והרתעה.

46. יודגש, כי ההחלטה על שלילת רישיון ישיבתה של העוררת בנסיבות המפורטות לעיל, אינה אלא ענישה, המנוגדת לאחד מכללי הצדק הבסיסיים ביותר – **האיסור על הענשת אדם בשל מעשים שביצע אדם אחר**. כלל זה עומד בבסיסה של כל שיטת משפט ושורשיו נטועים עמוק גם במקורותינו. ספר דברים מבטא תפישה זו באופן המפורש ביותר:

לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות, איש בחטאו יומתו. (דברים כד, טז).

47. הנביאים ירמיהו ויחזקאל חוזרים אף הם על הכלל, כי בן משפחה אחד לא ישא בעונו של בן משפחה אחר:

הנפש החוטאת היא תמות. בן לא ישא בעון האב, ואב לא ישא בעון הבן, צדקת הצדיק עליו תהיה, ורשעת הרשע עליו תהיה" (יחזקאל יח, כ).

48. לאור האמור, עמדת העוררות בהירה. ההחלטה מושתתת על שיקולים זרים מובהקים, ועל כן פסולה מעיקרה ודינה בטלות.

ההחלטה מהווה שימוש בסמכות למטרה זרה

49. בנוסף, מהווה ההחלטה בעניינה של העוררת שימוש בסמכות למטרה זרה. נסביר.

50. על הרשות המינהלית נאסר להשתמש בסמכות שניתנה לה מידי המחוקק למטרה זרה מזו שלשמה נועדה. איסור זה, המהווה אחד מיסודותיו של המשפט המינהלי, ידוע ומקובל בכל שיטות המשפט ומוצא את מקורותיו הן במשפט המקובל והן במשפט הקונטיננטלי:

במשפחה זו של פסולי הסמכות לא נפקד גם מקומו של ענף מיוחד, שעניינו השימוש בכוח שהוענק לגוף נושא הביקורת שלא למטרה שלה יועד. פסילתן של החלטות שניתנו שלא כדין בגדר העיקרון האמור היא יסוד מוסד במשפט המינהלי באנגליה; ראה:

S.A. de Smith, *Judicial Review of Administrative Action* (London, 4th ed., by J.M. Evans, 1980) 325 ff.; P.P. Craig, *Administrative Law* (London, 1983) 354 ff.

גם בדין הצרפתי ניתן לפסול החלטה של הגוף נושא הביקורת מחמת עיוות המטרה: *detournement de pouvoir*; ראה A. de Laubadere, *Droit Administratif* (Paris: 8eme ed.) 570-575.

(בג"ץ 620/85 מיאערי נ' יו"ר הכנסת, פורסם בבנו).

51. גם בבג"ץ 491/86 עיריית ת"א יפו נ' שר הפנים (פורסם בנבו), התייחס בית המשפט לשימוש הרשות המינהלית בסמכותה למטרה זרה:

בכוחו של בית-משפט זה לבדוק ולבחון את פעולות השלטונות לא רק כפי שהם נראים לעין מבחינת הסמכות החוקית הפורמלית, אלא גם לעיצומו של ענין, אם השימוש שנעשה בסמכות בדין יסודו, היינו אם הוא נעשה – בין השאר – בתום לבב על יסוד שיקולים כשרים ולמטרה שלמענה הוענקה הסמכות... ולא ישאיר על מכונם מעשים העטופים אמנם בלבוש חיצוני כשר אלא שתוכם אינו כבד.

52. הנה כי כן, ישנם מצבים בהם מבחינה פורמאלית ייתכן והסמכות אמנם נתונה לרשות המינהלית, אך בחינה מדוקדקת יותר של הליך קבלת ההחלטה המינהלית תעלה כי מדובר בשימוש בסמכות למטרה זרה מזו שלשמה היא הוענקה.

53. מן הכלל אל הפרט. אין חולק כי למשיבים מסורה הסמכות לשלול רישיונות ישיבה שניתנו לאדם על בסיס מידע כוזב וכל עוד עושים המשיבים שימוש כשר ומושכל בסמכותם זו אין מקום להרהר אחריה. דא עקא, בעניינה של העוררת דכאן – ומעבר לפגמים רבים היורדים לשורשה של החלטה, שעליהם עוד יצביעו העוררות בהרחבה במסגרת כתב ערר זה, מדובר בראש ובראשונה בהחלטה אשר לצד העובדה כי ניתנה משיקולים זרים, נעשה בה שימוש בסמכות המסורה למשיבים לצורך הגשמת מטרה שונה בתכלית מזו שלשמה ניתנה אותה סמכות.

54. כפי שעולה, הן מלשון ההחלטה הנתקפת בערר דכאן, והן מדברי המשיב עצמו לכלי התקשורת השונים מטרת ההחלטה שניתנה כנגד העוררת ובני משפחתה, הייתה פגיעה במשפחתו המורחבת של מבצע הפיגוע בשכונת ארמון הנציב. כך הוצהר לאורך כל הדרך. הטעמים הינם לעמדת העוררות טעמי ענישה, נקמה, הרתעה וכיו"ב שהינם זרים להליכי איחוד משפחות. תהא העילה אשר תהא, אין מחלוקת כי מטרת הישיבה שכינס המשיב הייתה על פי הצהרותיו ועל פי ההחלטה פגיעה במשפחת העוררת. במסגרת הדיון שנערך **ולצורך הגשמת מטרה זו של פגיעה במשפחת המפגע** עשה המשיב שימוש בסמכות הנתונה לו לשלול רישיון ישיבה מטעמי כזב. הנה כי כן, וללא קשר לכך שבעניינה של העוררת אין כל כזב והמשיבים חטאו כנגדה כמו גם כנגד שאר בני משפחתה של העוררת, ברור כי ההחלטה שניתנה בעניינה של העוררת הינה שימוש בסמכות לצורך הגשמת מטרה זרה. לעמדת העוררות גם מטעם זה בלבד מדובר בהחלטה בלתי סבירה ופסולה מן היסוד.

ההחלטה מהווה הפרה בוטה של פסק דין חלוט

הימנעות רשות שלטונית מציות לפסק-דין של ערכאה שיפוטית הינה מן החמורות ומן המדאיגות שבסכנות האורבות לשלטון החוק במדינה דמוקרטית (א' רובינשטיין וב' מדינה, המשפט החוקתי של מדינת ישראל, (כרך א'),

עקרונות יסוד, תשס"ה), עמ' 271-274). העיקרון המהותי של שלטון החוק בנוי על התודעה כי השלטון עצמו, ככל אזרח, כפוף לחוק ואינו מורם מעליו. "שלטון החוק במובנו הפורמאלי משמעו, שכל הגורמים במדינה, בין הפרטים כיחידים וכהתאגדויות, ובין זרועות המדינה, חייבים לפעול על פי החוק, ופעולה בניגוד לחוק צריכה להיתקל בסנקציה המאורגנת של החברה" (דברי השופט ברק בבג"ץ 428/86 ברזילי נ' ממשלת ישראל, פ"ד מ(3) 505, 621 (1986)). **מדינה שבה רשות שלטונית נוטלת את החוק לידיה - ברצותה, מקיימת צו שיפוטי שניתן נגדה, וברצותה מתעלמת ממנו, היא מדינה שזרעים בה זרעי פורענות ואנרכיה, ומתפתחת בה תרבות מסוכנת של שלטון כח ושרירות.** רשות שלטונית היא נאמן הציבור, אשר "משלה אין לה ולא כלום" (בג"ץ 142/70 שפירא נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין, פ"ד כה(1) 325, 331 (1971)). (בג"ץ 4805/07 **המרכז לפלורליזם יהודי - התנועה ליהדות מתקדמת בישראל ואח' נ' משרד החינוך ואח'**) (פורסם בנבו).
(ההדגשות הוספו, ב.א.).

וכן:

מציאות זו של אי קיום פסק הדין במהלך תקופה של 7 חודשים, היא מציאות קשה במדינת חוק, כאשר המדינה, המופקדת על שמירה על שלטון החוק, היא עצמה שותפה לאי כיבוד הדין וההלכה הפסוקה. (בג"ץ 7713/05 **נוח- התאחדות ישראלית של ארגונים להגנת בעלי חיים ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח'**).
(ההדגשה הוספה, ב.א.).

55. כאמור לעיל, בעניינה של העוררת ובני משפחתה מתנהלים המשיבים כאחרון העוררים. בפסק הדין של בית דין נכבד זה בערר (י-ם) 1398-17 נקבעו שתי קביעות מרכזיות שאת שתיהן רמסו המשיבים ברגל גסה. קביעה ראשונה אותה הפרו המשיבים היא כי החלטה בעניינה של העוררת תינתן בתוך 75 יום. דא עקא, המשיבים הנהגים כעברייני ברשות התורה, המתינו למעלה משנה שלמה ובהתנהלותם אף אילצו את העוררות להגיש הליך לבית הדין הנכבד על מנת להכריע בעניינה של העוררת.

56. ברם, הקביעה השנייה והמהותית אף יותר שאותה הפרו המשיבים בהחלטה החדשה שנתנו מהווה לעמדת העוררות פגם היורד לשורשו של הליך ופוסלת את ההליך כולו. בפסק דינו דהתם קבע בית הדין כי על המשיבים להציג לעוררות עובר לקיום השימוע את המסמכים עליהם

מתבססת ההחלטה. הוראה זו של בית הדין הנכבד לא כובדה עד למועד כתיבת שורות אלו. לעמדת העוררות לא ייתכן כי הרשות המבצעת תנהג באופן בו נוהגים המשיבים בעניינה של העוררת, לא תכבד את הוראות בית הדין ולאחר כל זאת מבוקשה יינתן לה ובבחינת יוצא חוטא נשכר.

הפרת כללי הצדק הטבעי

זכות הטיעון וזכות העיון

57. זאת ועוד. העוררות יטענו כי בעניינה של העוררת הלכה למעשה, לא התקיים שימוע של ממש. בהפירם באופן בוטה את הוראות בית הדין הנכבד אליהם בפסק דינו בערר (י-ס) 17-1398, הפרו המשיבים את חובתם להעניק לעוררת זכות לטעון כנגד הראיות המבססות לטענתם את ההחלטה נגדה, שכן אלו כלל לא הוצגו בפניה. זאת, חרף הוראות בית הדין להעביר לידיהן של העוררות את המסמכים המשמשים לטענתם כתשתית ראייתית לטענת הביגמיה לפני מועד השימוע. תחת זאת נערך לעוררת הליך פורמלי וריק מתוכן שמטרתו, כפי שאף קרה בהליך הקודם, סומנה מראש.

58. זכות הטיעון בפני רשות מינהלית, השוקלת או עומדת לבצע פעולה הפוגעת בזכות או באינטרס של הפרט, הוכרה כזכות ראשונה במעלה, ומהווה חלק מכללי הצדק הטבעי (ראו למשל: בג"ץ 3/58 ברמן נ' שר הפנים, פ"ד יב 1493, 1508; בג"ץ 3379/03 מוטסקי נ' פרקליטות המדינה, פ"ד נח(3) 865, 899; בג"ץ 5627/02 סייף נ' לשכת העיתונות הממשלתית, פ"ד נח(5) 70, 75).

59. **זכות הטיעון הוכרה זה מכבר ככוללת בחובה את זכות העיון** בחומר המשמש את הרשות המינהלית לקבלת החלטתה:

אכן, מזכות הטיעון הנתונה לאדם להעלות טענותיו בפני רשות מינהלית העומדת להחליט בעניינו נגזרת באופן סביר **הזכות לעיון במסמכים המשמשים את הרשות לצורך החלטתה**. זאת, בכפוף לסייגים ומגבלות המתחייבים להבטחת פעילותה התקינה של הרשות המינהלית. **בלעדי זכות העיון, זכות הטיעון לעולם לא תהא שלמה**. ובלעדי זכות הטיעון – החלטתה של הרשות המינהלית עלולה שלא להיות שלמה וללקות בפגם. ראייה זו של זכות העיון של הפרט העלול להיפגע מהחלטת הרשות מתיישבת עם הגישה הכללית ההולכת ומשתרשת כיום בכיוון לצמצום החסיונות על מידע המוחזק בידי הרשות הציבורית ולהגבלתם רק לצרכים חיוניים להשגת אינטרס ציבורי חשוב.

(בג"ץ 7805/00 אלוני נ' מבקרת עירית ירושלים, תק-על 2003(2) 1121, עמ' 1131; ההדגשות הוספו, ב.א.).

60. במקום אחר נפסק, כי זכות השימוע אינה אך הזכות כי הרשות תאזין לטענות הפרט, אלא היא זכות המחייבת **שמיעה הוגנת**, הכוללת העברת המידע שהתקבל בעניינו באופן שיאפשר לו להפריכו :

זכות זו אין משמעותה אך הליך פורמלי של הזמנה ושמיעה. זכות השמיעה משמעותה הזכות לשמיעה הוגנת (בג"צ 598/77, בעמ' 168). זכות זו משמעותה מתן הזדמנות נאותה להגיב על מידע שנתקבל, והעשוי להשפיע על ההחלטה בעניינו של העותר (ראה: בג"צ 361/76).

על-כן, אין מקיימים כהלכתה את זכות השמיעה, אם אין מפנים את תשומת לבו של הפונה למידע, שנתקבל בעניינו, ומאפשרים לו להגיב עליו כראוי.

(בג"ץ 656/80 סאלב אבו רומי נ' שר הבריאות, פ"ד לה(3) 185, 190; ההדגשה הוספה, ב.א.).

61. באשר לחשיבותה של זכות העיון, כחלק ממיצוי זכות הטיעון של מי שעלול להיפגע מהחלטה של רשות מינהלית, נקבע כי :

משנמנע מן הנפגע לקבל את כל חומר הראיות, הרי שבכך נפגמה זכותו לטעון, ואין עליו עוד להראות כי במקרה המיוחד גם הביא הדבר לעיוות דין. החשש (גם אם אינו מבוסס) כי נפלה שגגה מלפני הרשות בהחלטתה הפוגעת, מובנה בעצם העובדה כי זכות הטיעון כנגד הראיות שנתקבלו לא עמדה לנפגע במלואה. הערך המוגן של כבוד האדם, בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, אף הוא מחייב את המסקנה כי גם פגיעה בכבוד האדם לתכלית ראויה, לא ראוי לה שתיעשה קודם שמיצה, מי שכבודו עלול להיפגע, את זכות הטיעון, במובן של קבלת חומר הראיות בשלמותו והזדמנות להגיב עליו, זכות שהיא "חגורת ביטחון" כנגד פגיעה "העולה על הנדרש".

(בג"ץ 4914/94 טרנר נ' מבקרת המדינה ואח', פ"ד מט(3) 771, עמ' 791; ההדגשות הוספו, ב.א.).

62. בפסק הדין בעע"ם 1038/08 מדינת ישראל נ' געאביץ (פורסם בנבו; להלן: עניין געאביץ), שעסק בזכות הטיעון וחובת השימוע שחלה על משרד הפנים בבואו לסרב מטעמים ביטחוניים לבקשה לאיחוד משפחות, קובע בית המשפט :

הענקת זכות טיעון חשובה היא; אך במסגרתה חשוב הצורך להבטיח, כי השימוע יהא ממשי, ולא יהפוך להליך פורמלי ריק מתוכן.

(סעי' ל"ד לדברי כב' השופט רובינשטיין; ההדגשה הוספה,
ב.א.).

וכן:

בחינת חלק מהחלטות הסירוב נשוא הערעורים שלפנינו העלו בליבנו חשש שמא תמציות המידע (פרפראזות) הגלויות הנזכרות בהחלטות הסירוב אינן מפורטות דיין ואינן מאפשרות התייחסות ראויה מצד הפרט לטענות המועלות נגדו. לדעתנו, ראוי כי הרשות תיתן דעתה להיבט זה ותבחן האם מצב הדברים דהיום נותן באופן אמיתי מענה הולם להיבט זה של חשיפת החומר בפני מבקש המעמד, כמתחייב מטיבו של ההליך ומטיבן של הזכויות הנפגעות מקום בו מתקבלת החלטת הסירוב, והכל בהתחשב באילוץ הבטחוני.

(סעי' 7 לדברי כב' הנשיאה (בדימוס) ביניש).

63. לאור הלכת געאביץ, תנאי לכך ששימוע ייחשב להליך אמיתי הוא כי יימסר למי שהרשות מבקשת לפגוע בזכויותיו מידע ממשי באופן שיאפשר לו להתכונן להליך כראוי. כאמור, המשיבים סירבו להעביר לידי העוררות את המסמכים ששימשו כתשתית ראייתית לקבלת ההחלטה. יצוין כי גם במהלך השימוע לא הוצגו לעוררות כל ראיות המאששות את הטענה כי התקיימה ביגמיה במקביל להליך לאיחוד משפחות של העוררת. למעשה, ראיות אלו לא הוצגו לעוררת עד עצם היום הזה. אולם, בעוד שבעניין געאביץ מסירת החומר הייתה כפופה למגבלות ביטחוניות בשל היותו חומר מודיעיני חסוי, ברי כי אין זה המצב בענייננו. הטענות כנגד העוררת אינן ביטחוניות אלא עוסקות במצבה האישי (נישואי ביגמיה), במועד הגשת הבקשה לאיחוד משפחות. לפיכך אין כל הצדקה לסירובם של המשיבים להעביר לידי העוררות את המידע שביקשו. התעקשות המשיבים שלא להעביר את המידע לפני עריכת השימוע ואף במהלכו, מעלה את החשד לגבי טיבן של ראיות אלו ואף לגבי עצם קיומן.

64. משמעות הימנעותם של המשיבים למסור את המסמכים שנדרשו על ידי בית הדין להעביר לעוררות, הינה אחת. המשיבים מנעו מהעוררת את ההזדמנות היחידה להפריך את הטענות הלכאוריות שהם מטיחים בה, ולא קיימו את חובתם על פי כללי הצדק הטבעי. על כך יש להוסיף כי עיון במסמכים עליהם מתבססת החלטה עשוי לגלות דברים, ופעמים אף משגים, שביכולתם להטות את הכף לטובת הפונה בעניינו ניתנה ההחלטה המינהלית.

65. התנהלות המשיבים, שלא העבירו לעוררות את המסמכים הנחוצים להן על מנת שיוכלו להתגונן כנגד ההליך המנוהל כנגד העוררת, מהווה פגיעה קשה בזכותה של העוררת להליך הוגן. על כן, והואיל והמשיבים עושים דין לעצמם ומפירים הוראות פסק דין חלוט, תוך שהם פוגעים פגיעה קשה בזכותה של העוררת להליך הוגן, במסגרת הליך שמטרתו היחידה לפגוע באופן אנוש בזכויות היסוד שלה, עמדת העוררות הינה כי אף ההחלטה החדשה, כקודמתה, אין בה ולא כלום, היא אינה יכולה לעמוד, ודינה להתבטל.

המשיבים לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם

לטעמי, קיימת זיקה ישירה בין עוצמתה של ראיה מנהלית הנדרשת ומידת השכנוע שהיא נושאת עימה לבין טיבה של ההחלטה המנהלית הנסמכת על אותה ראיה, כמו גם לשאלה על מי מוטל הנטל לביסוס ההחלטה. בענייננו, מדובר בהחלטה שמשמעה ביטול רישיון קיים ולא סירוב לתת רישיון חדש. על פי כללי המשפט המנהלי, במקרה של ביטול רישיון, נדרשת הרשות המנהלית ל"הוכחה משכנעת שאינה מותרת מקום לספקות סבירים" (בג"ץ 799/80 שללם נ' פקיד הרישוי לפי חוק כלי הירייה, פ"ד לו(1) 317, 328). (עת"ם י-ם) 1729/09 קייסה נ' שר הפנים, ו-עת"ם י-ם) 6146-03-13 רזק אבו קובע נ' שר הפנים (פורסמו בנבו).

(ההדגשות הוספו, ב.א.).

66. על פי הפסיקה שהובאה זה עתה, ולאור טיבה של ההחלטה בעניינה של העוררת, ברי כי נטל ההוכחה בעניין דכאן העוסק בשלילת רישיון לשיבת קבע, מוטל בראש ובראשונה על המשיבים ולא על העוררת. כמו כן, אין די בכל ראיה על מנת להכשיר את ההחלטה, ועל המשיבים להציג ראיות משכנעות שאינן מותרות מקום לספקות סבירים באשר לטענות המוטחות בעוררת. לעמדת העוררות ההחלטה הנתקפת בערר דכאן, רחוקה מלענות על דרישות אלו. היא אינה עונה על הדרישה כי הראיות שעליהן היא מתבססת תהווה הוכחה משכנעת שאינה מותרת מקום לספקות סבירים. בנוסף, מסעיף 13 להחלטה שבו נכתב באופן מפורש "לא השתכנענו" עולה, כי נוצר בלבול אצל המשיבים. נראה שהמשיבים כלל אינם מודעים לכך שנטל ההוכחה מוטל עליהם ולא על העוררת. ברם, לעמדת העוררות לא זו בלבד שהמשיבים לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם, אלא ש"הראיות" מהם הם מבקשים להיבנות הינן טענות בעלמא ותו לא.

67. זאת ועוד. מעבר לטענה הלכאורית של המשיבים בדבר תשאול צרתה לשעבר של העוררת ו"אנשים נוספים שנכחו במקום" – טענה שבניגוד מוחלט להוראות בית הדין הנכבד, לא הוצגה לעוררות עד כה, לא הציגה המשיבה ולא כלום. ודאי וודאי שלא ניתן להתייחס לתשאול כגון זה ככל שבכלל התקיים – ושהעוררות כופרות במענים שלטענת המשיבה ניתנו לה – כאל תשתית ראייתית מוצקה. כמו כן לא ברור, כיצד ניתן לכנות את טענותיהם של המשיבים האחרות בהחלטה – באשר להימצאותן של העוררת וצרתה באותו הבית במועד מסירת ההודעה האישית לידי העוררת ובאשר לנסיעות בן זוגה של העוררת, העוררת, וצרתה לשעבר לחו"ל, כתשתית ראייתית מוצקה. פירוט באשר למענה העוררים לטענות בעלמא אלו, להלן.

העוררת הפריכה את הטענות שהוטחו בה

68. לא זו אף זו. מעבר לעובדה כי כל בר דעת מבין שבשהותן של שתי הנשים באותו מקום או בנסיעתן של שתי הנשים לאותו אירוע אין בכדי לקבוע קביעה כה מהותית לפיה העוררת כיזבה

בעניין נישואיה לצורך קבלת רישיון לשיבת קבע, ולכל היותר היה ניתן להעלות חשד, הרי שבעניין דכאן הפריכו העוררת ובני משפחתה במסגרת השימוע שנערך להם אף חשדות מסוג זה.

69. כך למשל, עניין שהותן של שתי הנשים באותו הבית במועד מסירת ההודעה לעוררת, הובהר למשיבים בפשטות. המשיבים כאמור לעיל, הגיעו מיד לאחר הפיגוע בבית המשפחה. משפחת העוררת היא משפחה ידועה שאף השכונה בה היא מתגוררת נקראת שכונת קונבר. במועד התייצבותם של המשיבים נכחו במקום רבים מבני המשפחה המורחבת ואף אחרים. כידוע למשיבים, לעוררת ולצרתה לשעבר ילדים להם אב משותף. לעוררת שמונה ילדים מבן זוגה ולצרתה לשעבר שנים עשר ילדים מבן זוגה לשעבר. ברי אם כן, כי סביב מותו של המפגע, שהוא אחד מבניו של מר קונבר, התאספו במקום כלל בני המשפחה, חברים ומכרים ובכללם צרתה לשעבר של העוררת שילדיה הם אחים למחצה של המפגע. מעבר לאמור אין בנוכחותה במקום בכדי ללמד על קשריה עם העוררת או עם בן זוגה דבר וחצי דבר.

70. כמו כן עולה מכלל השימועים שנערכו לבני המשפחה המורחבת שקיבלו הודעות והחלטות מטעם המשיבים בדבר ביטול האשרות ורישיונות הישיבה שלהם והח"מ היה נוכח בהם, כי כולם הבהירו למשיבים איש איש בדרכו ובלשונו שלו כי העוררת וצרתה לשעבר מתגוררים במרחק ניכר האחת מהשנייה.

71. לעמדת העוררות ומעבר לצורך, בנאמר בשימועים אלו – על ידי אנשים שונים שלא נכחו האחד בשימוע שנערך לרעהו, כמו גם בהסבר הפשוט שניתן למשיבים להימצאותן של העוררת וצרתה באותו מועד מאוד מסוים באותו הבית – הפריכה העוררת את טענת המשיבים כדבעי, וזאת אף אם הם טוענים אחרת. עוד יודגש, כי טענה זו הינה מעבר לצורך, שכן לעמדת העוררות ממילא אין בשהותן של שתי נשים בבית אחד בכדי לקבוע כי מתקיימים נישואי ביגמיה וכי העוררת כזוה למשיבים. מדובר בטענה תמוהה שטוב לה שלא הייתה נטענת מעולם על ידי רשות מינהלית במדינה מתוקנת. כך או כך, ודאי וודאי שלא ניתן לראות בטענות המשיבים תשתית ראייתית מוצקה ומקל וחומר כאשר המשיבים מבקשים להיבנות מטענות תמוהות כגון דא לצורך הכשרת הליך דראקוני המבקש לשלול זכויות יסוד כה מהותיות שלושה עשורים לאחר מעשה ובהתבסס על מקרה שהוא זר במהותו לעניין הנטען כנגד העוררת.

72. הוא הדין באשר לטענות המשיבים בדבר נסיעתן לכאורה של העוררת וצרתה לשעבר לחו"ל ויציאתה של צרתה לשעבר לחו"ל יחד עם בן זוגה של העוררת.

73. כפי שעולה מתשובותיהם של העוררת ובן זוגה, שהשימוע נערך להם בנפרד, המשיבה מבקשת להיתלות בנסיעות לחו"ל כהוכחה לקיומם של נישואי ביגמיה. דא עקא, העוררת ובן זוגה הבהירו למשיבה, כל אחד לחוד בלשונו שלו, כי הנסיעות היחידות שבהן ייתכן ונסעו "יחדיו" לחו"ל הן נסיעות של עלייה לרגל לסעודיה. וכי אין מדובר בנסיעות משפחתיות אלא בנסיעות משותפות בהן נטלו חלק כלל תושבי הכפר. הנה כי כן, אף בעניין זה, מעבר לעובדה כי לא ברור כיצד יש בנסיעות משותפות כשלעצמן בכדי ללמד כלל ועיקר על נישואי ביגמיה, העוררת ובן זוגה הבהירו למשיבים דברים כהווייתם. אין מדובר בנסיעה זוגית, משפחתית וכיו"ב כפי שהם מבקשים לצייר, אלא בנסיעה משותפת של אנשים רבים ובכללם אף העוררת, בן זוגה וצרתה לשעבר. ושוב אף כאן, לא ניתן לטעון כי טענה זו מהווה תשתית ראייתית מוצקה כדבעי

שתצדיק פגיעה כה אנושה בזכויות יסוד מהותיות שלושים שנה לאחר שלעוררת ניתן רישיון ישיבת הקבע.

74. לא זו אף זו. אף לו היו המשיבים פועלים באמת ובתמים ממניעים טהורים של חשש כבוד וממשי לעבירת ביגמיה ותו לא – עניין שכאמור העוררות כופרות בו מכל וכל שכן כמפורט לעיל ברי כי המשיבים פעלו ממניעים פסולים של רדיפה, נקמה וענישה שבשלב מאוחר התחלפו בטיעון פסול להרתעה, בגין הפיגוע שביצע בנה של העוררת – הייתה המשיבה יכולה לבחון את מצב הדברים לאשורו בפשטות עובר לפתיחה בהליכים הפסולים בהם נקטו כנגד העוררת. כאמור, כלל בני המשפחה שהוזמנו לשימועים הבהירו כי העוררת וצרתה לשעבר מתגוררות במרחק ניכר האחת מהשנייה. לפיכך, וכפי שהגיעו המשיבים לבית המשפחה על מנת למסור לידי בני המשפחה ובכללם לעוררת את ההודעות היו יכולים המשיבים להגיע למקומות המגורים הנטענים ולהיווכח באמיתות דברי העוררת ובני משפחתה כמו עיניהם.

75. הוא הדין לגבי טענתם של המשיבים לעניין נסיעות, משותפות לכאורה, שלא היו ולא נבראו. לו היו המשיבים מבקשים באמת ובתמים להיווכח האם יש אמת בהסברי העוררת ובן זוגה באשר לנסיעות מרובות משתתפים שעניינן עליה לרגל ותו לא, היו יכולים לבחון את העניין בנקל. בידי המשיבים מצויים כלל הנתונים בדבר יציאות מישראל לחו"ל של כלל תושבי ישראל ואזרחיה.

76. דא עקא, מה שהנחה את המשיבים מיום קרות הפיגוע אינו טענתם המופרכת בדבר נישואי הביגמיה של העוררת אלא הרצון לגבות מחיר מבני משפחת המפגע משיקולים זרים ופסולים שאין להם מקום ברשות מינהלית תקינה.

77. ברם, כך או כך, וכאמור לעיל, לא הימצאותן של שתי נשים במקום אחד, לא נסיעה משותפת לחו"ל ואף לא אמירות כאלו ואחרות של גורמים שלישיים, שכל שנאמרו הוצאו קרוב לוודאי מהקשרם, מהווים ראיה לקיומם של נישואי ביגמיה. מקל וחומר שאלו אינם מהווים תשתית ראייתית מוצקה כנדרש במסגרת הליך כה דראקוני המתנהל באופן כה מעוות מזה מספר שנים כנגד העוררת ובני משפחתה.

78. סיכומו של עניין. המשיבים לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם, "הראיות" שעליהן הם מבקשים להיבנות – ראיות שממילא בניגוד לפסק דינו של בית דין נכבד זה לא הועברו לידי העוררות – הינן טענות בעלמא ותו לא, ואף טענות אלו הופרכו על ידי העוררת ובן זוגה כדבעי.

ההחלטה פוגעת בזכויות יסוד, נעדרת תשתית ראייתית מוצקה, ועל כן בלתי סבירה

79. על כך שמדובר בהליך פוגעני ביותר לית מאן דפליג. בבג"ץ 7803/06 (להלן: עניין אבו ערפה) שעסק בהחלטה פסולה אחרת של המשיב, שעניינה היה שלילת מעמד מתושבי קבע המשתייכים לאוכלוסייה הילידית של ירושלים המזרחית מטעמים של הפרת אמונים נכתב:

נטילת הרישיונות חושפת את מחזיקיהם לסכנת גירוש מתחומי ישראל (ראו סעיף 13(א) לחוק הכניסה), על כל המשתמע מכך – וכרוכה באובדן הטבות סוציאליות, תעסוקתיות ופוליטיות שונות. היא פוגעת, אפוא, בכבודם

ובחירויותיהם. נכון כי בעלי רישיונות הישיבה אינם אזרחים, אך כבר לימדנו חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו כי "אין פוגעים בחייו, בגופו, או בכבודו של אדם באשר הוא אדם" – ועל אחת כמה וכמה בתושב קבע, בעל זיקה ממשית לארץ (סעי' 16 לפסק דינו של כב' השופט הנדל בעניין אבו ערפה).

וכן:

בנסיבות העתירה שלפנינו, אין חולק על כך שהחלטת שר הפנים פוגעת בזכויות יסוד אשר מחייבות הגנה יתרה (השוו: פסקות 46-49 לחוות דעתו של חברי השופט ע' פוגלמן; פסקה 16 לחוות דעתו של חברי השופט נ' הנדל). (סעי' 5 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה כתוארו אז, השופט גיזבראן, בעניין אבו ערפה).

80. אמנם, העוררת דכאן הינה תושבת השטחים הכבושים במקור. ברם, ככל שהדבר נוגע לפגיעה בזכויות יסוד, הדברים שנאמרו בעניין הפגיעה הטמונה בשלילת זכויות יסוד מתושב קבע שרישיונו נשלל ממנו יפים אף לעניינה של העוררת דנן שהחזיקה ברישיון לישיבת קבע כשלושה עשורים.

81. על החלטת הרשות המינהלית לעמוד במתחם הסבירות. על מנת שהחלטה תעמוד במתחם הסבירות, עליה להינתן תוך שיקלול ואיזון נכונים בין הגורמים הרלוונטיים השונים שבהם עליה להתחשב. בבג"ץ 341/81 מושב בית עובד נ' המפקח על התעבורה (פ"ד לו(3) 349, 354 (1982)), קבע בית המשפט כי:

בקביעת גבולותיו של "מתחם סבירות" יש להתחשב. בין השאר, בשאלה, אם הרשות הציבורית נתנה משקל ראוי לגורמים הרלוואנטיים השונים שבהם עליה להתחשב. החלטתה של רשות מינהלית תיפסל בשל חוסר סבירות, אם המשקל שניתן לגורמים השונים אינו ראוי בנסיבות העניין. אכן, שקלול ואיזון זה הם מעיקרי תפקידיה של הרשות הציבורית, והביקורת על אופן ביצועם נתונה לבית המשפט.

82. מתחם הסבירות הנתון לרשות המינהלית בבואה ליתן החלטה משתנה מהחלטה להחלטה ונקבע, בין השאר, על פי מידת השפעתה של ההחלטה על זכויות אדם:

... רוחב המתחם מושפע ממהות העניין. קיימת הבחנה בין החלטות טכניות באופיין לבין החלטות מהותיות, כגון החלטה המגבילה זכויות אדם... **החלטות העוסקות בזכויות אדם... מצרות את מתחם הסבירות.**

(אליעד שרגא ורועי שחר, **המשפט המינהלי (עילות ההתערבות)** (הוצאת שש, 2008, עמוד 242)).

83. דא עקא, כמפורט לעיל, ההחלטה הנתקפת בעתירה זו, נעדרת כל תשתית ראייתית של ממש וזאת כאשר עסקינן בהחלטה שמשמעותה היא פגיעה אנושה בזכויות היסוד של אשה לא צעירה, רעיה, אם וסבתא לתושבי קבע, שהחזיקה מזה עשרות שנים במעמד של תושבת קבע. לאור זאת ברור כי אין זה סביר ומידתי לבוא עתה, בשל פיגוע שביצע אדם אחר ושלעוררת לא הייתה כל ידיעה או נגיעה אליו, טעם שבמובהק אינו ממין העניין, ולנסות ולשלול את מעמדה בטענה שברי כי אינה מבוססת כדבעי. פגם זה של חוסר הסבירות הוא פגם היורד לשורשה של ההחלטה ועל כן אף מטעם זה דינה בטלות.

פגיעה בזכות לחיי משפחה

זכות האדם למשפחה היא מיסודות הקיום האנושי; מימושה הוא תנאי למיצוי החיים וטעם החיים; היא תנאי להגשמה העצמית של האדם, וליכולתו לקשור את חייו עם בן זוגו וילדיו בשותפות גורל אמיתית. היא משקפת את תמצית הווייתו של האדם, ואת התגלמות מאוויי חייו. הזכות למשפחה ניצבת במידרג עליון של זכויות האדם. גריעה מזכות זו תיתכן רק מקום שכנגדה ניצב ערך נוגד בעל עוצמה וחשיבות מיוחדים.

(פס"ד בבג"ץ 7444/03 **דקה נ' שר הפנים**, פס"ד 15 לפס"ד של כבוד השופטת פרוקצ'יה, פורסם בנבו, 22.2.10; להלן: **עניין דקה**).

84. קביעת הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית מביאה אחריה את הקביעה, כי כל פגיעה בזכות זו צריכה להיעשות בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – ורק משיקולים כבדי משקל. כל זאת, בהסתמך על תשתית ראייתית מוצקה המעידה על שיקולים כאלה. קביעה זו מטילה על המשיבים חובה מוגברת, להקפיד הקפדה יתרה על קיומה של מערכת מינהלית, אשר תבטיח כי הפעלת הסמכות אשר פוגעת בזכות חוקתית מוגנת, תיעשה רק במקרים בהם מתקיימת הצדקה מלאה לכך.

85. בנוסף, וככל הגבלה על זכות יסוד, החלטה כה פוגענית צריכה להיעשות במסגרת כללים של סבירות ומידתיות, ותוך מתן משקל ראוי לחשיבותה של זכות היסוד הנפגעת.

86. פגיעה בזכות אדם, ובענייננו פגיעה בזכות לחיי משפחה, הינה כדין רק אם היא עומדת במבחן הסבירות ובמבחן האיזון הראוי בינה לבין אינטרסים אחרים עליהם מופקדת הרשות. ככל שהזכות הנפגעת היא חשובה ומרכזית יותר, רב יותר יהיה המשקל שיינתן לה במסגרת האיזון בינה לבין האינטרסים המנוגדים של הרשות (עע"א 4463/94, רע"ב 4409/94 **גולן נ' שירות בתי הסוהר**, פ"ד (4) 136, 156).

87. כובד משקלן הנדרש של הראיות עליהן מבוססת ההחלטה המינהלית תלוי במהות ההחלטה. על משקלן של הראיות לשקף את חשיבותה של הזכות או האינטרס הנפגעים מן ההחלטה ואת

עוצמתה של הפגיעה. הפגיעה בזכויות יסוד, המהווה תוצאה ישירה של החלטת המשיב, מחייבת את המשיב לסמוך את החלטתו על הערכות ונתונים כבדי משקל (ר' ע"ב 2/84 ניימן נ' ועדת הבחירות המרכזית, פ"ד לט(2) 225, 249-250).

88. שלילת מעמדה של העוררת פוגעת פגיעה מקסימלית בזכותה להמשיך ולחיות במקום מושבה הקבוע מזה עשרות שנים, המקום בו הקימה את ביתה ומשפחתה, וכתוצאה מכך פוגעת ההחלטה אף אנושות בזכות לחיי משפחה של העוררת, בן זוגה, ילדיהם ונכדיהם.

89. נוכח הפסיקה שהובאה לעיל, הרי שההחלטה לשלול את מעמדה של העוררת בישראל בטענה לא מבוססת לנישואי ביגמיה אינה עומדת בסטנדרטים המינהליים הנדרשים.

90. יש לומר דברים כהווייתם, הרצון לפגוע פגיעה אנושה בזכותם של בני משפחת המפגע לחיי משפחה ולזכויות יסוד אחרות, הוא שעמד בבסיס ההחלטה, ולא עניין הביגמיה. רצון זה פגם בנקיון דעתם של המשיבים כבר בתחילת ההליך. רצון עז זה של ריצוי ההמון, של נקמה, ענישה קולקטיבית והרתעה גרם למשיבים לעשות שימוש ציני ופסול בסמכותם למטרות זרות ומשיקולים זרים. כל זאת, כאשר מלב המשיבים נשתכח כי נטל ההוכחה מוטל עליהם. רצון עז ופסול זה, אף גרם להם להפר הוראות של פסק דין חלוט, ולא להבחין בכך כי אין מדובר בראיות של ממש שלא לומר טענות בעלמא ותו לא, שאף אותן הפריכו העוררת ובני משפחתה. כל אלו יחד ולחוד הופכות את ההליך כולו ואת ההחלטה בפרט לפסולים מן היסוד.

המשיבים גרמו לעוררת נזק ראייתי

91. לסיכום יבקשו העוררות להדגיש עניין נוסף, ברמה העקרונית. אף אם הייתה טענת הביגמיה נכונה – עניין בו כופרות העוררות מן היסוד – הרי שהתנהלותם הפסולה והלא הוגנת בעניינה של העוררת, במסגרתה כתואנה לשלילת מעמדה הם אינם בוחלים לעשות שימוש בטענות תמוהות ובלתי מבוססות בדבר הצהרות כזב וביגמיה, עשרות שנים לאחר שהעוררת כבר קיבלה לידיה רישיון לישיבת קבע, גורם לה נזק ראייתי של ממש שאינו בר תיקון.

92. מעבר להתעלמותם הפסולה מבית הדין שהורה להם בפסק דינו להעביר לידי העוררות, עובר לעריכת השימוע, את המסמכים היחידים לכאורה, המהווים את ה"תשתית הראייתית" לטענותיהם, ברור לכל מי שעניו בראשו כי בחלוף שנים כה רבות בלתי אפשרי עבור העוררת ומיופי כוחה להתחקות אחר השתלשלות העניינים המדויקת בשעת אמת, ובכלל זאת: מה נטען על ידי העוררת ובן זוגה בשעתו? מה הוצג או הוצהר על ידם בפני המשיבה במסגרת ההליך לאיחוד משפחות? מה הייתה מדיניות המשיבים שנהגה בשנות השמונים במקרים של נישואי ביגמיה, ולחלופין במקרים של נישואי ביגמיה שחדלו מלהתקיים תוך כדי ההליכים לאיחוד משפחות או מיד לאחר מכן? מנגד, גלוי וידוע, כי ההליכים לאיחוד משפחות כפי שהיו נהוגים במשרד המשיבים באותן שנים, לא דמו ולו במעט להליכים הנוקשים, הקפדניים והמתמשכים הנהוגים כיום.

93. לא זו אף זו. לו היו דברים בגו – עניין בו כופרות העוררות כאמור מן היסוד – ולו היו המשיבים פועלים בזמן אמת ופועלים לביטול ההליך לאיחוד משפחות של העוררת במועד קרות נישואי הביגמיה, כלומר בשנות השמונים, עדיין היה בידי העוררת זמן די והותר לפתוח עם תום נישואי הביגמיה של בעלה, בהליך חדש לאיחוד משפחות, ואף במספר הליכים, ולסיימם בקבלת רישיון

לישיבת קבע. כידוע, חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה), נכנס לתוקף רק בשנת 2003, אולם נישואיהם של בן זוגה של העוררת וצרתה לשעבר הגיעו לקיצם עוד בשנות ה-80 של המאה הקודמת.

94. העוררות יבקשו לציין נקודה נוספת. בפסק דין שניתן בשנת 2008 בע"מ 8849/03 **דופש נ' משרד הפנים** (פורסם בנבו) (להלן: **עניין דופש**), ופסק דין נוסף שניתן בעקבותיו בע"מ 6407/11 **דג'אני ואח' נ' משרד הפנים** (פסק דין מיום 20.5.2013, פורסם בנבו) (להלן: **עניין דג'אני**), פתחה העוררת 2 במאבק לשדרוג מעמדם של תושבי השטחים הכבושים הנשואים שנים רבות לתושבי ישראל ואשר חל עיכוב או טעות מצד המשיבים בטיפולם בהסדרת מעמדם עובר לכניסתו לתוקף של חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) התשס"ג-2003 (להלן: **הוראת השעה**). ברם, לאחר מתן פסק הדין בעניין דג'אני, הודיעו המשיבים כי כל בקשה לשדרוג מעמד בשל עיכוב בטיפול שהוגשה לאחר 1.1.2010, תידחה על ידם **לאור הנזק הראייתי המשמעותי** שנגרם להם מהשיהוי בהגשתה.

95. הנה כי כן, טענות המשיבים בהליכים דהתם, יפים מקל וחומר לעניינה של העוררת דכאן ובבחינת אם בארזים נפלה שלהבת מה יאמרו אזובי הקיר. ברי כי רשות מינהלית, שברשותה גנזך ומנגנוני תיעוד נוספים, יכולה כעבור מספר שנים לטעון בדיעבד לנזק ראייתי הנגרם לה כתוצאה מפנייה מאוחרת אליה, על אחת כמה וכמה שלאזרח הקטן, המוצא עצמו נאבק בטענות שהרשות המינהלית מעלה כנגדו בשיהוי של עשרות שנים, אין עוד כל אפשרות לבחון את מצב הדברים לאשורו בזמן אמת. הנזק שגורמים המשיבים לעוררת בהליך בו פתחו כנגדה אם כן, הוא בלתי הפיך.

96. כך או אחרת, העוררות כופרות ממילא בעניין טענותיהם של המשיבים לעניין הכזב והביגמיה, ועניין הנזק הראייתי מודגש בערר דכאן כלפי המשיבים מעבר לצורך ובבחינת קשוט עצמך תחילה.

סיכום

97. החלטת המשיבים לבטל את רישיון הישיבה של העוררת, שלא עוולה ולא חטאה, בשל פיגוע שביצע בנה, ועל בסיס טענות לא מבוססות להצהרות כזב סביב נישואי ביגמיה מלפני עשרות שנים, היא החלטה שערורייתית ופסולה מן היסוד. מדובר בהחלטה שבבסיסה עומדים שיקולים זרים מובהקים שעניינם ענישה קולקטיבית, הרתעת אחרים ונקמה גרידא תוך הפרה בוטה של פסק דין, ופגיעה בזכות להליך הוגן. המשיבים אף לא הרימו את נטל ההוכחה המוטל עליהם שכן ההחלטה מתבססת על טענות בעלמא שהופרכו אף הן. כמו כן מדובר בהחלטה בלתי סבירה בעליל הפוגעת באופן אנוש בזכויות היסוד של העוררת, תוך שהיא גורמת לה נזק ראייתי בלתי הפיך.

98. לאור כל האמור לעיל מתבקש בית הדין הנכבד לקבל את הערר – על כלל הטענות שהועלו בו על ידי העוררות – ולבטל לאלתר את החלטתם הפסולה של המשיבים בעניינה של העוררת. כמו כן, מתבקש בית הדין הנכבד לחייב את המשיבה בתשלום שכ"ט עו"ד והוצאות משפט לטובת העוררות.

ירושלים, 26 ספטמבר 2019

בנימין אחסתרובה, עו"ד
ב"כ העוררות

(ת.ש. 96755)